

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβᾶς ἰδιαιτέραι συμφωνίαι
 προπληρωνόμεναι.

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 19.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακῆ, 30 Σεπτεμβρίου 1901

Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΕΝ ΤΗ ΔΟΥΛΗ

Πῶς κρίνεται ἡ ἀποδολὴ τῆς

Ἐλάβομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν ἐκ μέρους ὁμογενοῦς ἐν τῇ Δούλῃ ζῶντος καὶ συνεπῶς δυναμένου νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀξίαν πάσης ἐργασίας τεινούσης εἰς πληρωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας· εὐγνωμόως δὲ δημοσιεύομεν αὐτὴν μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἐλευθέρῃ Πατριδί θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ὑπάρξουν ἀνθρώποι παρομοίως σκεπτόμενοι καὶ κρίνοντες τὰ πράγματα ὡς Ἕλληνες ἀκραιφνεῖς τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν.

Ἴδου αὕτη :

Ἐν Θεσσαλονίκῃ 24 Σεπτεμβρίου 1901.

Ἀξιότιμο κύριε Διευθυντὰ τῆς Νυκτερίδος

Τακτικῶς λαμβάνω τὴν ἐφημερίδα σου καὶ σοὶ εὐχαριστῶ. Σοὶ συγγαίρω διὰ τὴν ἐκλεκτὴν ὕλην ἣν καταχωρίζεις ἐν τοῖς ἀρθροῖς, ὡς καὶ τὰς πεφωτισμένας κρίσεις περὶ θεατρικῶν ἔργων καὶ τῆς ὑποκριτικῆς τῶν ἡθοποιῶν τέχνης. Τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνέλαβες μετὰ τῶν κ. κ. συντακτῶν τῆς «Νυκτερίδος» καὶ ἰδίᾳ τοῦ πεπυμένου «Μηράσου» πρὸς ἀνθρώπων τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν δυσχερεστέρων· ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ σημασίας εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἔργον Ἑθνικόν. Διὰ τοῦτο εἴθε ἀξιοὶ πολλῶν συγχαρητηρίων, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνσεως καὶ ὑποστηρίξεως παρὰ τῶν ἀρμοδίων καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

ὄλως ὑμέτερος

(ὑπογρ.) Γ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ
 Δ. Φ. Καθηγητῆς.

Δὲν ἠδυνάμεθα ἢ νὰ συγκληθῶμεν διὰ τὸ ἀγνόν τοῦτο ἐνδιαφέρον ἀνδρὸς, ὅστις τιμᾶ ἀληθῶς τὴν καταγωγὴν του, καὶ σπεύδομεν διὰ τῶν στηλῶν τούτων νὰ τῷ πέμψωμεν θερμούς ἀσπασμούς μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι συναισθανόμεθα πληρέστατα τὰς δυσχερείας τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἀποκαρτερήσωμεν, καθ' ὅσον ἐπιληφθέντες αὐτοῦ, εἴχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλάς φυλάττει εἰς τοὺς ἐσωτάτους κόλπους τῆς πολιτείας, ὡς τὴν ἰδικὴν του, καρδίαν διὰ νὰ δίδωσιν ὠθησιν εἰς πάντα εὐγενῆ παλμόν.

ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Υἱοῦ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ.

Εὐρίσκονται εἰς εὐθνηστάτας τιμὰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

Η ΔΙΑΠΟΜΠΕΥΣΙΣ

Δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσέτι ἐπίσημον πρόγραμμα τῶν διδαχθησομένων ἔργων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Β. Θεάτρῳ. Καταλαμβάνουσι φαίνεται οἱ ἀρμοδιοὶ ὅτι, ὡς τὸ ἐσιαγραφήσαν, δὲν δύναται νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἀφῆκαν τὴν Φήμεν ἀχαλιναγώγητον νὰ διασπείρῃ τίτλους παντὸς εἶδους ἔργων διὰ νὰ δοκιμάσωσι τὴν ἀνοχὴν του. Ἀλλ' οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες ἔχουσιν ἐκπεφρασμένην τὴν γνώμην τῶν ἀφ' ἧς ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ἱεροῦ τούτου σκηνώματος.

Ἐννευρήθησαν νὰ ἰδῶσιν ἐν αὐτῷ ἀναζῶσαν τὴν ἡρωικὴν ἐκείνην γενεάν, ἧτις ἔχυσε τὸ αἷμά της διὰ νὰ δώσῃ χώραν πρὸς ἀνέγερσιν του. Τρανῆ ἀποδείξις τῆς ἀληθείας ταύτης εἶνε τὸ ψήφισμα συσώμου τῆς Ἀκαδημαϊκῆς νεότητος, ἧτις προλαμβάνουσα ἀπὸ διετίας ἤδη ἔγνω νὰ ἐπιστήσῃ τὴν Προσοχὴν τοῦ Βασιλέως συντονωτέραν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἐξῆς :

«Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου συνελθόντες ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς εἰς κοινὴν σύσκεψιν, ἀπεφάσισαν, ὅπως ἐκφράσωσι τὴν εὐχὴν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἄνακτα, ἵνα κραταιᾶς Αὐτοῦ χειρὶ προασπίζων τὸ Ἑθνικὸν θέατρον ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ διδασκαλίαν ἐν αὐτῷ ἐκείνων μόνων τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα συντελοῦντα εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ Ἑθνικοῦ φρονήματος, ὑπόσχονται νὰ πληρῶσωσι τοῦ εὐαγοῦς τούτου καθιδρύματος τὸν ὑψηλὸν προορισμόν.»

Καὶ βεβαίως πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ ἡ προσθήκη καὶ ἄλλου θεάτρου ἐν Ἀθήναις, χάριν τοῦ ὁποῦ. ἔγεινε ἀνάγκη νὰ δακνηθῶσιν ἑκατομμύρια ὀλόκληρα, ἀφ' οὗ τὸ Δημοτικόν, τέλειον καθ' ὅλα, διατελεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀργίᾳ; Αὐτὸ ἦτο καὶ εἶνε ἀρκετὸν νὰ δεχθῇ, ὡς ἐδέχθη ὑπὸ τοὺς θόλους του καὶ Δουζε καὶ Μουνέ-Σουλὺ καὶ Σόρμαν καὶ Ρεζάν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐξέχουσαν προσωπικότητα τῆς Διεθνούς Τέχνης.

Τὸ δὲ καλλιμάργμαρον παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον μέγαρον δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, εἰμὴ ὡς ἀποκλειστικὴν ἀποστολὴν ἔχον νὰ γαλουχηθῇ ἐν αὐτῷ καὶ λιχνισθῇ καὶ ζωογονηθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη χάριν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας.

Εἶνε ἀρετὰ τὰ ἔργα ὅσα ἔχη νὰ παρουσιάσῃ ἡ νεοελληνικὴ δραματοποιία

διὰ νὰ γείνη ἡ ἀρχή, ἀλλὰ δὲν βλέπω διατί καὶ τὰ ἀρχαῖα δράματα νὰ μὴ χρησιμεύσωσι πρὸς τοῦτο ἀφ' οὗ τόσον ἐπιτυχῶς ἡ φιλόπατρις ὁμώνυμος ἐταιρεία κατάρθωσε νὰ ἐξομαλύνῃ τὴν ὁδὸν διὰ μεγάλων κόπων καὶ θυσιῶν πολλῶν. Εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ περιβληθῶσι τὴν αἶγλην τοῦ Βασιλικῆς θεάτρου τὰ ἔαφρισματὰ τῆς Γαλλικῆς βρώμας, ἧτις καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν θερινὴν περίοδον ἀπὸ τὰς διαφορὰ παραπήγματα ἀνεπέμπετο διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ἔθνος ἀηδίας ἀμα καὶ ἀπελπισίας;

Ἄλλ' ἡ ἀπελπισία δὲν εἶνε ἰδιὸν Λαοῦ προωρισμένου νὰ ζῆσῃ ἀξίως· μόνον οἱ ἀνάισθητοι ἀνέχονται νὰ διαπομπεύονται ἀγογγίστως.

Ἄς ἰδῶμεν λοιπὸν μέχρι ποίου σημείου ἀναισθητοῦμεν !!!

Πήγαδος

«ΦΕΡΕΟΛ»

Εἰς τὸ θέατρον «Βαριετέ» ἐπαίχθη τὴν προπαρελθούσαν Τρίτην διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερώνης τὸ πρῶτον φοράν ἐν Πάτραις διδαχθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου θιάσου ἔργον τοῦ V. Sardou ὁ «Φερεόλ».

Ἡ ὑπόθεσις του ἐν ὀλίγοις ἔχει ὡς ἐξῆς.

Κάποιος Δεγρεμόν κατηγορεῖται ὅτι ἐδολοφόνησεν ἕνα τοκογλύφον Διθουσκὰλ ταῦ ὁποῦ τὸ πτώμα εὐρέθη πλησίον ἐνὸς δάσους· ὅλαί αἱ ὑποψαῖα στρέφονται ἐναντίον του διότι πολλὰ γεγονότα τὸν ἐνοχοποιοῦν· ἔχει συλληφθῆ καὶ πρόκειται νὰ δικασθῇ. Ὁ Φερεόλ φίλος του ἐπιστήθιος γνωρίζει ποῖος εἶνε ὁ ἀληθὴς φονεὺς, διότι ἐγένετο μάρτυς τῆς πράξεως, ἀντιληφθεὶς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπὸ ἐν παράθυρον τῶν δωματίων τῆς κ. Βοαμαρτέλ, συζύγου τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ πρόκειται νὰ δικασθῇ τὸν Δεγρεμόν. Θέλει νὰ σώσῃ τὸν φίλον του· θαῆκχέσθῃ μὲν κατ' ἀνάγκην τὴν τιμὴν τῆς κ. Βοαμαρτέλ, ἧτις ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀναμνήσεων τοῦ πρὸς τὸν Φερεόλ νεανικοῦ ἔρωτός της, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρῶτην μετὰ τὸν γάμον της συνέντευξιν εἰς τὰ δωμάτια της ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν τῆς δολοφονίας. Ὁ φονεὺς εἶνε ὁ δασοφύλαξ Μαρτιάλης, ὅστις εἶδε τὸν Φερεόλ, γνωρίζει τὸν λόγον τῆς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην παρουσίας του εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐκδικηθῇ προδίδων τὸ μυστικόν της κ. Βοαμαρτέλ, ἐὰν ὁ Φερεόλ τὸν καταγγείλῃ. Ἐδῶ ἀκριβῶς πλέκεται τὸ ἔργον καὶ φιλοτεχνεῖται μετὰ θαυμαστῆς δεινότητος ἡ σύγκρουσις τῶν αἰσθημάτων. Ἐὰν ὁ Φερεόλ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του, παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν Μαρτιάλην, καταστρέφεται ἡ κ. Βοαμαρτέλ· ἐὰν

ΣΥΦΙΛΙΑΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Έν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἄνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖαι ὅτι αἱ καὶ ν ε ὦ τ α ι εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπντα τὰ μετὰ δ ο τ ι κ ἄ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρα ἀσψία καὶ ἀντισψία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8 9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλευρῶς Ἁγίας Κυριακῆς)

σιωπήσῃ διὰ τὴν σὴν. Βοαμαρτέλ, ὁ φίλος τοῦ ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ καταδικάζεται, θὰ μείνῃ εἰκοσινετη εἰς τὴν φυλακὴν ἢ θὰ αὐτοκτονήσῃ· ἀλλ' ὁ Φερεδλ θέλει νὰ σώσῃ ἀμφοτέρους. Προσφέρει εἰς τὸν Μαρτιάλην τριακοσίας χιλιάδας φράγκων ζητῶν παρ' αὐτοῦ ὅπως δι' ἐπιστολῆς ἀπειθυνομένης εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του καὶ δραπετεύσῃ ἐγκαίρως· ἀλλ' ὁ Μαρτιάλης δὲν δέχεται, διότι γνωρίζει ὅτι ἡ σύζυγός του τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἀκόμη μὲ ὄλας τὰς ἀπιστίας τῆς καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας διέπραξε τὸν φόνον, δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Οὐδεμία πλέον διέξοδος ὑπάρχει καὶ ὁ Φερεδλ ἀποφασίζει νὰ κατηγορήσῃ ἑαυτὸν ὡς ἔνοχον τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος χάριν τῆς τιμῆς καὶ ἐλευθερίας τοῦ ἀθώου φίλου τοῦ καὶ τῆς ὑπολήψεως τῆς κ. Βοαμαρτέλ. Τὴν ἀπόφασίν του ἐκτελεῖ πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγον συλλαμβάνεται καὶ τίθεται ὑπὸ ἀνάγκρσιν. Ἄλλ' ὁ Μαρτιάλης, ὅστις προσκαλεῖται νὰ καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του, χρήσιμον διὰ τὴν νέαν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως βλέπων παρόντα τὸν Φερεδλ νομίζει ὅτι ἡ πρᾶξις του κατηγγέλλῃ καὶ συγχίζομενος κατ' ἀρχὰς ἀναγκάζεται μετὰ τινὰς ἐπιτηδείους ἐρωτήσεις τοῦ ἀντεισαγγελέως Λαβαρδὲν μαντεύσαντος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐνοχίην του, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα· ζητεῖ ὅμως νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Φερεδλ τὸν ὁποῖον νομίζει ὡς καταδότην του καὶ εἶνε ἔτοιμος ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς κ. Βοαμαρτέλ εἰς τὸν παρευρισκόμενον κατὰ τὴν ἀνάγκρσιν σύζυγόν τῆς ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶνε πρόεδρος τοῦ ἐκδικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστηρίου, τὸν προλαμβάνει ὅμως ὁ Φερεδλ λέγων εἰς αὐτὸν ὅτι οὐδεὶς τὸν κατηγόρησε. Ὁ Μαρτιάλης μαντεύων τότε ὅτι ἡ ἔλλειψις ἀταραξίας ἐκ μέρους του εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συλλήψεώς του, ἀποφασίζει νὰ σιωπήσῃ.

Αὐτὸ εἶναι ἐν περιλήψει τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου δραματογράφου, ὅπερ ὑπὸ ἔποψιν πλοκῆς καὶ τέχνης δικαίως δύναται νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων του. Ἡ διδασκαλία τῶν μεγάλων αἰσθημάτων τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως εἶναι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ κύριον μέλημα τοῦ συγγραφέως. Αἱ στιγμαὶ τῆς ἠθικῆς δικπάλῃς καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Φερεδλ εἶνε τὰ λαμπρότερα σημεῖα τοῦ ἔργου ἐνῶ ἐξ ἄλλου αἱ διαφοροὶ σκηναὶ τοῦ περικλειοῦ ἀρκετὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ὁ ἄσπρος Ὀθελλως

Σημ. Ἐνεκα πληθώρας ὕλης δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ἀνωτέρω.

Ἡ «ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ»

Τὸν τίτλον τοῦτον φέρει τὸ ἔργον τοῦ περιωνύμου Γάλλου συγγραφέως Σαρδου τοῦ παιχθὲν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ θέατρον «Νεαπόλεως». Ἐλήφθη ἐκ φιλοπαίγμονος τινος παρομοιώσεως ἣν κάμνει ἡ νεαρὰ χῆρα Κεκιλία προκειμένου νὰ διδάξῃ τὴν νεόνυμφον ἀνεψιάν τῆς ὅτι οἱ ἄνδρες ὠθοῦνται ὑπὸ τινος σατανικῆς δυνάμεως νὰ μὴ μένωσι πιστοὶ εἰς τὰς συμβίας των ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Πράγματι δὲ ἐκ τῆς πλοκῆς παρεξηγήσεων τινων καὶ διαφορῶν ἐπεισοδίων ἠκιστα εὐπρεπῶν παρίσταται ὁ σύζυγός τῆς Κωνσταντίας θηρεύων μίαν Ἰταλίδα ἐρήμην, γενομενος νευρόσπαστον τῆς φιλοπαίγμοσύνης τῆς Κεκιλίας μέχρις οὗ ἀνακαλύψῃ τὴν πλάνην του διὰ τὴν ἐξυμνήσῃ τὸν ἐντιμον σύζυγικὸν βίον. Εἶνε ὅμως πολὺ ἐλαφρὸν καὶ κατὰ τὴν ἠθικὴν καὶ κατὰ τὴν τέχνην τὸ δράματιον αὐτό, ἐπισωρεῦον ἀπίθανα καὶ ἀκανόνιστα σημεῖα μὲ παιδικὴν ἀφέλειαν ἐξεζητημένα. Φαίνεται ἡ ἄσπρος παραγωγὴ καθιστᾷ ἰσχυρότερα τὰ προϊόντα.

Φιλόξενος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν»

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν ἠθοποιῶν Στ. Μαχαιρίδου καὶ Γ. Σαρρῆ τιμητικὴ ἑσπερίς μὲ τὴν «Μῆδειαν», τὴν ὁποίαν ὑπεδύθη ἡ ἄρτι ἀφικηθεῖσα τραγῳδοσκόπος!!! κατὰ τὸ ἐκδοθὲν πρόγραμμα ἐνοσεῖται, «κ Σοφία Νέρη», μὲ Ἰάσωνα!! δὲ τὸν Ἰωσήφ Μαυρομμάτην.

— Τὰ λοιπὰ πρόσωπα ὑπεδύθησαν ὁ Γ. Χρυσάφης, ἡ Ζωὴ Δρακίχη καὶ τινες ἄλλοι ἠθοποιοί, πάντῃ ἀγνωστοὶ εἰς τὸν δυστυχισμένον θεατικὸν ὄριζοντα.

— Ἐπειδὴ ἡ ὅλη παράστασις διεξήχθη ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις ἀθλιότατα, ὑπερβάσα καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐγκλήματος ἐτι, διὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ ἐπέμβῃ, ὡς ἀρμοδιώτερα πλέον καὶ αὐτῶν τῶν ἀρμοδίων ἡ Αστυνομικὴ Ἀρχὴ καὶ νὰ πρᾶξῃ τὸ καθήκον τῆς, τὸ ὁποῖον τὴν διαβεβαίωσεν, θὰ ἦτο πλέον ἡ εὐσυνείδητον.

— Ἐτύχως ὅμως, ἀφοῦ οἱ ἀρμόδιοι δὲν δύνανται ἢ δὲν κατορθῶνουν νὰ προλαμβάνωσιν τὸιοῦτο εἶδος παραστάσεως, τὰς προλαμβάνει, διὰ τῆς ἀπουσίας του, τὸ ἀρμοδιώτατον πάντων κοινόν, ὅπερ ἂν καὶ δὲν ἔχει διαπλάσῃ ἀκόμη τελείως τὴν καλλιτεχνικὴν του ἀντίληψιν, ἔχει ὅμως ἀρκοῦσαν καλαισθησίαν, ὥστε ν' ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἀντιπαράστασιν μὲ τοὺς σφαγιαστάς τῆς Τέχνης.

— Τὴν Πέμπτην ἐγένετο ὑπὸ τοῦ θιάσου Νεαπόλεως ἡ ὑπὲρ τοῦ Ν. Μέγκουλα, περὶ ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς στρατιωτικῆς θητείας, ἔκτακτος παράστασις καλ' ἦν ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἐφέτος τὸ τρίπρακτον κοινωρικὸν δράμα τοῦ I. Ροβέρτα «οἱ Ἄτιμοι».

— Ὁ Μέγκουλας ὑπεδύθη τὸν Κίρολον Μορέττην μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας· ἡ ὑπόκρισις τοῦ ἀρκετὰ καλῆ· ἐὰν αἱ χειρονομίαι καὶ κινήσεις του ἦσαν ὀλιγώτεροι καὶ πλέον μετρημέναι θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερος.

— Ἡ Σαρρὴ Μέγκουλα, ὡς Ἐλίζα Μορέττην, ἐπαίξε μὲ πολλὴν φυσικότητα.

— Ἡ Ἑλένη Χέλμη, ὡς κυρία Δὲ Φορνάρις, ἐκράτησεν ἀρκετὰ καλὰ τὸ μέρος τῆς· ἡ Δὲ Φορνάρις εἶνε ρόλος δυνατός, ἀπαιτεῖ δὲ μιμητικὴν καὶ δύναμιν τέχνης μεγάλην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἡ Χέλμη.

— Ὁ Κουκουδάκης, ὡς Πιπίνος Σιγισμόνδος, καὶ ὁ Νίκας, ὡς Ὀρλάνδος Ὀρλάνδης, καλοί.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῳδία «Ἡ σύζυγος τοῦ Λουλουδάκη», εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὁ Ἀπέργης καὶ ἡ Ἑλένη Χέλμη. Εἰς μίαν σκηνὴν ὁ συγγραφεὺς διὰ στόματος τοῦ συζύγου λέγει εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἀφήσῃ τὴν... ἀληθῆ τσιμπιδά μὲ τὴν ὁποίαν ἀπειροῦται δῆθεν νὰ τὸν κτυπήσῃ· δὲν θὰ κίχη ὅμως τὸ ἴδιον καὶ ἡ... θεατρικὴ Τσιμπιδά ἡ ὁποία... ἐπασιεν ἀμφοτέρους καὶ θὰ τοὺς κρατῇ μέχρις οὗ ὑποσχεθῶν ὅτι δὲν θὰ παίζουσι πλέον εἰς αὐτὴν τὴν κωμῳδίαν.

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Χθὲς ἐδόθη καὶ ἄλιν ὑπὸ τοῦ θιάσου «Νεαπόλεως» μίᾳ ἔκτακτος παράστασις ὑπὲρ τοῦ ταμεῖου τοῦ μουσικοῦ συλλόγου «Κιθαριῶν» κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη διὰ τελευταίαν φορὰν ἡ «Διδῶ» τοῦ Δημητρακοπούλου.

— Ἡ παράστασις αὕτη ἦτο καὶ ἡ ἀποχαιρετιστήριος τοῦ θιάσου τούτου.

— Ἡ θησινὴ διδασκαλία τῆς «Διδῶς» ὑστέρησε κατὰ πολὺ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ «Νεαπόλεως» γενομένων ἢ ἀλλαγῆ τῆς σκηνῆς ἀφ' ἐνός καὶ ὁ γρόνος, ὅστις παρήλθεν ἀπὸ τῆς τελευταίας διδασκαλίας τῆς, ἀφ' ἐτέρου, ἐπέφερον τὸ θησινὸν ἀποτέλεσμα· τὸ μέγεθος τῆς σκηνῆς καὶ ἡ ἰδέα ὅτι παίζουσι εἰς κλειστὸν θέατρον μετέβαλλον τὰς κινήσεις των, τὴν φωνὴν των καὶ τὴν ἐν γένει ὑπόκρισιν τῶν διδασκάντων.

— Ἀκανόνιστοι καὶ ἀσταθεῖς κινήσεις, χαλαρωμένα καὶ ἀσθενεῖς φωναὶ, τῶν μὲν, ἐλαρυγγιάσματα καὶ ὑπερβολαὶ τῶν δὲ, ἦτο ἐν συνόλῳ ἡ διδασκαλία τῆς χθὲς. Ἐτι δὲ ἦσαν ἀμελέτητοι οἱ πλείστοι, καὶ τοῦτο διότι ἐβαρύνθησαν νὰ κάμουν ἔστω καὶ μίαν ἐπιδοκίμην, κατόπιν τόσο χρόνου ποῦ εἶχον νὰ παίζουσι «Διδῶ».

— Αἱ σκηνογραφίαι καὶ ἡ διακόσμησις ἀθλιόσταται· τὰ νέφη τοῦ προλόγου ἀνεκατεστάθησαν δι' ἐνός βράχου, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου ἰσταμένη ἡ Ἀφροδίτη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐξετέλεσαν τὸ μέρος των ὁ θρόνος καὶ ὄλαι αἱ σκηναὶ ἦσαν Βυζαντινῆς ἐποχῆς· φαίνεται ὅτι ἠθέλησαν νὰ ἀπο-Βυζαντινώσουν τὴν ὅλην διασκευὴν τῆς σκηνῆς, διὰ τὴν ἐξομοιωσῶσιν μὲ τὸ διάδημα τῆς «Διδῶς».

— Ὁ θρόνος ἦτο τῆς Φαύστας μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὅπως ἦτο γεμάτη σταυροῦς καὶ ἡ εἰς τὸ βάθος σκηνῆς.

— Εἰς τὴν δ' ἐπὶ πρᾶξιν ἡ σκηνὴ παρίστα σαλόνι σημερινῆς ἐποχῆς.

— Ἡ «Διδῶ» μᾶς ἀπεκάλυψε χθὲς τὴν φοβερὰν γυμνότητα καὶ πενιχρότητα τοῦ μόνου μας «Δημοτικοῦ θεάτρου» ἢ τὰ ἴδια οἱ ἀρμόδιοι καὶ αἱ ἀσεφθῶσι τί δεῖ γενέσθαι.

Οἱ ἠθοποιοὶ μᾶς παρουσιάσθησαν μὲ τὰς Ἑλληνικὰς καὶ ἄλιν ἐνδυμασίας χωρὶς οὔτε τὰ ἐπανειλημμένως παρ' ἡμῶν δημοσιευθέντα νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν, οὔτε ὅτι ἐπαίζουσι εἰς τὸ «Δημοτικὸν θέατρον».

— Ἐν μόνον δὲν ἐφρόντισε· νὰ ἔχη μουσικὴν.

— Εἶπομεν καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ἄπαξ διὰ παντός ὅτι, ἐφ' ὅσον εἰς θιάσους δὲν δύναται νὰ παρουσιάσῃ ὅπως πρέπει ἔν ἔργον, προτιμώτερον εἶνε νὰ μὴ παίζηται τοῦτο.

— Ἀρκετὸς κόσμος ἐτίμησε τὴν παράστασιν, ὅχι ὅμως ὅσος ἔπρεπε νὰ εἶνε, προκειμένου περὶ ἐνός τόσο καλοῦ καὶ χρησίου συλλόγου οἷος ὁ «Κιθαριῶν».

— Ἡ ἀναλαβούσα τὴν παράστασιν ἐπιτροπὴ, τὸ Διοικητικὸν συμβούλιον καὶ ὄλα τὰ μέλη αὐτῆς εἶνε ἄξια θερμῶν συγχαρητηρίων διὰ τοὺς κόπους εἰς οὓς ὑπεβλήθησαν διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς παραστάσεως ταύτης.

— Ἀπόψε δοθήσεται ἔκτακτος παράστασις πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Λεκατσᾶ· θὰ παίζῃ ὁ «Ρισχελιὸς» τὸν ὁποῖον ὑποδύεται ὁ κ. Λε-

κατσός· τὴν Ἰουλιαν θὰ ὑποδυθῆ ἡ δὲ Μαρία Κοτοπούλη, τὰ δὲ λοιπὰ πρόσωπα οἱ Δαμάσκος, Περίδης καὶ Γεωργόπουλος.

«Θέατρον Βαριετέ»

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐδόθη ὁ Κουρεύς τῆς Σεβίλλης μετὰ τοῦ ζευγὸς Κοκκίνη, σημειώσαν καὶ πάλιν μίαν ἐπιτυχίαν ἀξίαν ἀναγραφῆς. Πάντες ἔπαιζαν λαμπρὰ, ἐχειροκροτήθησαν δὲ ἐπανειλημμένως.

Παρατηρήθη ὅτι ὅμως τὸ salon fermé φιλοκάλως διακοσμημένον ἐστερεῖτο ὀροφῆς, ἐξ ἧς ἐφαινότο οἱ ἀστράπτοντες οὐρανοί, κατὰ τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς γ' πράξεως.

Ἐφροντίσθη οἱ ἀρμόδιοι νὰ στεγασθοῦν, καθότι ἀστραπαὶ ἐν αἰθούσῃ, πίπτουσαι ἐκ τῶν ἄνωθεν, εἶνε πρωτοφανὲς καθὼς ἐπίσης πρωτοφανὲς εἶνε αἰθουσα ἄνευ ὀροφῆς.

Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος ἡ «Φαῦστα» τοῦ Βερναρδάκη ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ ποιητοῦ.

Τὴν Φαῦσταν ὑπεδύθη ἡ πρώτη διδάξασα αὐτῆν κ. Αἰκατερίνη Βερώνη, μετὰ μεγάλης ὑποκριτικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης, ὅπως πάντοτε. Αἱ ἐνδυμασίαι τῶν πολυτελέσταται καὶ καινουργεῖς.

Τὸν Κωνσταντίνον τὸν Μέγαν ὑπεδύθη ὁ κ. Γεννάδης μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν· ἡ ὑποκριτικὴ του δυνάμις καὶ ἡ τέχνη του τὸν ἐβόηθησαν πολὺ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὅλου μέρους τοῦ τόσον ἐπιτυχῶς· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἐὰν τὸν ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὸν ρόλον τοῦτον, δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε, μᾶλλον θὰ ὠφελῆθῃ.

Τὸν Κωνσταντίνον τὸν Μέγαν μᾶς τὸν παρουσίασε, τῆ ὑπογραφήσει τοῦ συγγραφέως, μετὰ μύστακας καὶ γένεια καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἐννοεῖ κατ' οὐδένα λόγον νὰ ξυρίσῃ τοὺς μύστακας του.

Ὁ Κωνσταντίνος ὁ Μέγας ἤχησε κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βυζαντινῆς, ὅποτε ἐσυνειθίζετο ἔτι τὸ ξυρίσμα τοῦ μύστακος. Οὕτω τὸν θέλει καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς «Φαῦστας» καὶ πολὺ δικαίως καὶ διότι οὕτω ἦτο καὶ ὁ Κωνσταντίνος. Μόνον οἱ ἀγιογράφοι τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς τὸν ἔκαμαν μετὰ πολὺ ὀλίγα γένεια καὶ τοῦτο ἴσως διὰ νὰ ἐμπνέῃ τὸν σεβασμὸν.

Ἐνεκα τοῦτου θὰ συστήσωμεν εἰς τὸν Γεννάδην, ἐὰν ὑποδυθῆ καὶ πάλιν τὸν Κωνσταντίνον, νὰ μὴ φορέσῃ τόσον πολλὰ γένεια, οὔτε νὰ τὸν κάμῃ τόσον πολὺ ἠλικιωμένον.

Ἡ ὅλη ἀμφιέσις του πλουσιωτάτῃ πλήν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χλαμίδος του, τὸ ὅποιον ἦτο ξεχωρισμένον εἰς πολλὰ μέρη.

Τὴν Εὐτροπίαν, μητέρα τῆς Φαῦστας ὑπεδύθη ἡ Ἄννα Ἀλεξίου πολὺ καλὰ· τὸ μόνον τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἄς φροντίσῃ νὰ διορθώσῃ ὀλίγον.

Τὴν Ἑλένην, μητέρα τοῦ Κωνσταντίνου, ὑπεδύθη ἡ Χαρίκλεια Λοράνδου μετὰ περισσοῦς ἐπιτυχίας· τὸ ἀγαθόν, τὸ γλυκὺ, καὶ παρθενικὸν ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς· ἔτι δὲ ἡ ἀπαγγελία τῆς ἦτο γλυκεῖα καὶ πλήρης χάριτος. Μόνον εἰς τὴν ε' πράξιν ὑστέρησεν ὀλίγον.

Τὸν Ἀβλάδιον ὑπεδύθη ὁ Γ. Πετρίδης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας· ἐχρειάζετο ὅμως περισσοτέρα μελέτη.

Τὸν Κρίσπον, ὑπεδύθη ὁ Ἄντ. Λοράνδος· ἡ ὑπόκρισις του ἀρκετὰ καλὴ, ἰδίᾳ εἰς τὴν α'. πράξιν, ὅχι ὅμως καὶ ἐπιτυχῆς, διότι δὲν τὸν ἐβόηθησε διόλου, οὔτε ἡ φωνὴ του, οὔτε τὸ πρόσωπόν του· ὁ Κρίσπος εἶνε νέος πολὺ λεπτός, συμπαθὴς καὶ γλυκός. Τὸν δεξιὸν του πόδα θὰ τοῦ συστήσωμεν φιλικώτατα νὰ μὴ τὸν προτείνη παντοῦ καὶ πάντοτε.

Τὸν Μιχάηλον ὑπεδύθη ὁ Ἐπιτροπάκης καὶ τὸν Οὐάλλην ὁ Ἀλεξίου πολὺ καλὰ.

Αἱ ἀμφιέσεις τινῶν ἐκ τῶν ἠθοποιῶν εἰμποροῦσαν νὰ εἶνε καλλίτεραι.

Ὁ σκηναϊκὸς διάκοσμος πενιχρότατος.

Καλὸν εἶνε νὰ μὴ παίζονται τὰ τοιαῦτα

ἔργα, ὅταν δὲν εἶνε ὅλα τὰ πρόσωπα κατὰλληλα, καὶ ὁ σκηναϊκὸς διάκοσμος πλήρης.

Μία καλλιτέρα διανομὴ ἴσως νὰ ἐσημείωνε μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν.

Κόσμος ἄπειρος κατέκλυσε τὴν πλατεῖαν καὶ τὰ θεορεῖα καταχειροτῆσας τὸν τε συγγραφέα καὶ τοὺς ἠθοποιούς.

Τὴν Τετάρτην ἐδόθη ἡ Μποἴμ μετὰ τοῦ ζευγὸς Κοκκίνη.

Κατεχειροκροτήθησαν καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅπερ ἀθρόον καὶ ἐκλεκτὸν ἀσφικτικῶς ἐπλήρου τὴν αἰθουσαν.

Εἰσπράξεις δραχ. 885.

Παρατηρήθη ὅτι ὁ διάκοσμος εἶνε ἐπιτυχῆς ἀφ' οὗτο regisseur εἶνε ὁ κ. Κοκκίνης.

Ἀκρίβεια καὶ τάξις χαρακτηρίζει τὰς παραστάσεις, πρᾶγμα ὅπερ πολὺ ἔλειπεν ἄλλοτε.

Τὴν Πέμπτην ἐπανεληφθῆ ἡ «Φαῦστα» μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας.

Δὲν παρατηρήθη ὅμως μεγάλη ὄρεξις εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν ἠθοποιῶν καὶ τοῦτο διότι τὸ ἀκροατήριον ἦτο ἀραιότατον. Ἔχουν δίκαιον οἱ καυμένοι οἱ ἠθοποιοί, ἀλλ' εἰς τί πταῖουν, παρακάλω χυριοί, οἱ πληρώσαντες θεαταί, ἔστω καὶ ὀλίγοι;!

Περισσότερον πταίει, ἐννοεῖται, τὸ καινόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐκτιμᾷ δεόντως τὰ μεγάλα ἔργα.

Ἡ Εὐτροπία—Ἀλεξίου καὶ ἡ Ἑλένη—Λοράνδου ἦσαν ἀπαθείσταται καθ' ἣν στιγμὴν ἀποβήσκει ἡ Φαῦστα, ὡς νὰ παρηκολούθουν καμμίαν διήγησιν. Περισσότερον ἐνδιαφέρον ἠσθάνετο τὸ κοινὸν (διδασκ. β').

Τὴν Παρασκευὴν ἐπανεληφθῆ ὁ «Ριγολέτος» μετὰ Gilda τὴν κ. Κοκκίνη καὶ Δούκα τὸν Μωραϊτῆν, κατὰ πρώτην φοράν. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀπαλή φωνὴ τῆς κ. Κοκκίνη καὶ ἡ εὐχῆς τοῦ Μωραϊτῆ ἀπετέλεσε σπανίαν ἐπιτυχίαν.

Οὐδέποτε ἔπαιξε τὸ Μελοδράμα μετὰ τὴν ὄρεξιν καὶ τσαυτὴν ἐπιτυχίαν· ἡ κ. Κοκκίνη κατέπληξε τὸ πυκνότερον ἀκροατήριον διὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς τῆς καὶ τῆς τέχνης τῆς· ἐψάλλον ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε ὠραία καὶ μετ' ὠραιότητος καδέντσα.

Καὶ ὁ Μωραϊτῆς μᾶς ἐξέπληξε προχθές· τί φοβερὸς λαϊκός, τί ἔξοχος, γλυκεῖα, ἰσχυρὰ καὶ ἀληθὴς φωνή· εἰς τὴν ballata ὀφτερό στὸν ἄνεμο γυναικῶν μοιάζειν καταχειροκροτήθη φρενητιωδῶς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ τρίς.

Κατεχειροκροτήθησαν παταγωδέστατα ἅπαντες, ἐπανεληφθῆ δὲ καὶ τὸ ἀγαπητὸν καταστᾶν quartetto τῆς δ' πράξεως.

Τώρα ὅποτε τὸ κοινὸν ἀθρόον συρρεῖ καὶ ὑποστηρίζει τὸ Ἑλλῆν. Μελοδράμα, χρειάζεται προσοχὴ καὶ μελέτη, πράγματα τῶν ὁποίων δὲν στεροῦνται οἱ φιλότιμοι ἀρτίσταται. Ἐὰν συνασπισθοῦν λοιπὸν καὶ τοὺς ὑποσχόμεθα μεγαλειτέραν ἔτι τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινού, ὅπερ ἠννόησε τέλος ὅτι εἶνε ἄξιον πάσης δυνατῆς ὀποστηρίξεως.

Χθὲς ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἐφέτος ἡ «Σαφῶ» τοῦ κ. Καλαποθάκη, τὴν ὅποιαν ὑποδύεται μετὰ περισσοῦς δυνάμεως καὶ τέχνης ἡ κ. Αἰκατερίνη Βερώνη ἡ καὶ διαπλάσασα καὶ πρώτη διδάξασα αὐτῆν.

Περὶ τῆς λοιπῆς ὑποκρίσεως, ἔλλειψαι χώρου, εἰς τὸ προσεῖς φύλλον.

Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῶδιαι οἱ «Γαμβροὶ εἰς δημοπρασίαν» μετὰ Πουνεντῆν τὸν ἀραμιλλὸν εἰς τὸν ρόλον τοῦτον Δ. Βερώνην.

Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται ἡ «Σαφῶ».

Εἰς τὸ τέλος θὰ παιχθῆ ὁ «Κρυφῶνας».

Εἰς τὸν θίασον προσεληφθῆ ἡ κ. Ἑλένη Τασόγλου.

«Θέατρον Τόδα»

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπαίχθησαν διὰ β' φοράν οἱ «Στραγγαλισταί τῶν Ἰνδιῶν».

Τὴν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ συμ-

παθοῦς ἠθοποιοῦ Κωνστ. Χέλμη καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Χέλμη τιμητικῆς ἑσπερίδος, καθ' ἣν ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν ἐφέτος τὸ «Λίγο ἀπ' ὅλα».

Ἡ παράστασις διεξήχθη ἐν μέσῳ τῶν γελώτων καὶ τῆς εὐθυμίας τῶν θεατῶν, ὅτινες ἀθρόοι ἐσπευσαν νὰ τιμῆσασιν τοὺς εὐεργετούμενους.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν καλὰ· ἐχρειάζετο μόνον περισσοτέρα μελέτη καὶ προσοχὴ συγνὸν πλὴν κακὸν φαινόμενον εἰς ὅλα τὰ παλαιὰ ἔργα· ἔνεκα τούτου γίνονται πολλὰ λάθη καὶ χασμωδία.

Ἐντύπωσιν μεγάλῃν ἔκαμον καὶ δι' αὐτὸ ἐχειροκροτήθησαν ἐπανειλημμένως ἡ μικρὰ Παντοπούλου καὶ ὁ μικρὸς Φιλίππιδης.

Τὴν Τετάρτην ἐπανεληφθῆ ὁ «Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής» μετὰ Γεώργ. Γοδεφροῦ τὸν ἀμίμητον Παντόπουλον, ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς ἀδιάπτωτον γέλωτα τοὺς θεατάς, καὶ Ἄλφρεδον Γοδεφροῦ τὸν Φύρστ.

Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν φιλοτίμων ἐργατῶν τῆς σκηνῆς Κ. Νέξερ καὶ Θ. Γλαροῦδης τιμητικῆς ἑσπερίδος, ἡ ἔνεκα τοῦ καιροῦ ἀναβληθεῖσα τὴν Πέμπτην, καθ' ἣν ἐδιδάχθη ἡ «Λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα».

Εἰς τὸ τέλος ἐψάλλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππιδου ἡ «Ἀπογοήτευσις» τοῦ Παντοπούλου μετὰ μουσικὴν Κοκκίνου.

Κόσμος πολὺ ὀλίγος δυστυχῶς ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

Ὁ εἰς τῶν εὐεργετούμενων, ὁ Θ. Γλαροῦδης, εἶχεν ἀπογοήσει τοῦ θιάσου ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς παραστάσεως.

Εἰς τὸν Νέξερ προσεφέρθη μία ἀνοδοῦση μετὰ κλάδων φοίνικος.

Χθὲς ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν ἀγαπητῶν ἠθοποιῶν Βενιέρη καὶ Καρακάλου τιμητικῆς ἑσπερίδος μετὰ τὸν «Κόμητα Μοντερχήστον», τὸν ὅποιον ὑπεδύθη ὁ Βενιέρης μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Καὶ ὁ Καρακάλος ἐφέτος καὶ ὡς ταγματάρχης εἰς τὸν «Ἐφεδρον σύζυγον» καὶ ὡς μουσικὸς Κρενλάιν εἰς τὸ «Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε» καὶ ὡς Κόλιας εἰς τὴν «Νύμφη τῆς Κούλουρης» καὶ ὡς Γεροντοπαλλήκαρο εἰς τὸν «Γενικὸν Γραμματέα» καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ἔργα ἔπαιξε πολὺ καλὰ καὶ κατεχειροκροτήθη.

Κατόπιν ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῶδιαι «Βέβαια-Βέβαια» μετὰ βλ ἄ κ α τὸν ἀπαράμιλλον Παντόπουλον.

Κόσμος πολὺς ἐτίμησε τὴν παράστασιν καὶ ἐχειροκρότησε τοὺς εὐεργετούμενους εἰς τοὺς ὁποίους προσεφέρθησαν δύο ἀνοδοῦσμαι.

Ἀπόψε οἱ «Ἀνθρωποφάγοι».

«Θέατρον Ὁμοιοῖας»

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανεληφθῆ ὁ «Δὸν Κιγῶτης».

Τὴν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καφενεῖου τοῦ θεάτρου Ἡλία Μαρκεῖα τιμητικῆς ἑσπερίδος, καθ' ἣν ἐπαίχθη ὁ «Ἀγαθόπουλος ὁ Ερηροφρίτης» καὶ τὸ «Μπεμπέ».

Ἀπόψε ὁ θίασος, καιροῦ ἐπιτρέποντος, θὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ἀποχαιρετιστήριον του παράστασιν καὶ οὕτω θὰ λήξῃ πλέον ἡ θερινὴ περίοδος.

«Θέατρον Νεαπόλεως»

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν κατῆλθεν ὁ θίασος εἰς Πειραιᾶ καὶ ἔπαιξε τὴν «Ἀνδρείνην» εἰς τὴν ὅποιαν παίζει ὁ θίασος πολὺ καλὰ, πρωταγωνιστούσης τῆς κ. Νίκα.

Τὴν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς ἠθοποιῶν Σοφίας Γιορλάνου τιμητικῆς ἑσπερίδος μετὰ τὴν «Πεταλοῦδα» τοῦ Σαρδοῦ.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀρκετὰ καλὴ· οἱ θεαταί μόνον ἔνεκα τοῦ καιροῦ ἦσαν ὀλίγοι, ὥστε δὲν ἱκανοποιήθη ἐπαρκῶς ἡ φιλοτιμία νέα. Περὶ τοῦ ἔργου εἰς ἄλλην στήλῃν.

Καὶ οὕτω ἔληξε πλέον ἡ ἐφετεινὴ θερινὴ περίοδος κατὰ τὴν ὅποιαν τόσα νέα καὶ παλαιὰ ἔργα ἐδιδάχθησαν ὑπὸ καλοῦ καὶ

φιλοπόνοιο τούτου θιάσου και τόσοσ κόσμος διήλθεν εκεί μέσα πολλὰς και καλὰς ἐσπέρας εὐθυμίας και γέλωτος.

«Δημοσικὸν Θέατρον Πειραιῶς»

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς κ. Ὀλυμπίας Δαλαούνη τιμητικὴ ἐσπέραις, τῆς εἰσερχομένης ἀπὸ αὐριον εἰς τὸ Ἐθνικὸν θέατρον.

— Ἐπαίχθη ἡ «Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων», ἡ μονόπρακτος κωμῳδία τοῦ Δεληκατερίνη ὁ «Δυχοστάτης» και ὁ μονόλογος τοῦ ἰδίου «Ἄνδρες και Γυναῖκες».

— Ἡ ἐκλεκτοτέρα μερίς τῆς Πειραικῆς κόνωνίας ἐτίμησε τὴν παράστασιν καταχειροκροτήσασα τὴν εὐεργετουμένην και τοὺς λοιποὺς ἡθοποιούς.

— Χθὲς τὸ Ἑλλ. Μελόδραμα κατελθὼν εἰς Πειραιῶ ἐπαίξε τὴν «Λουκίαν» τοῦ Λαμεμούρ.

— Ἀπόψε θὰ δοθῇ ἡ ὑπὲρ τῆς δος Ῥοζαλίας Ἀρνωτάκη τιμητικὴ ἐσπέραις, ἥτις ἐστὶν και ἡ ἀποχαιρετιστήριος ὀλοκλήρου τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου.

— Θὰ παιχθῇ ὁ «Ταρτούφος», ὃν ὑποδύεται ὁ μοναδικὸς εἰς τὸν ρόλον τοῦτον Ἀρνωτάκης τὴν Ἑλένην θὰ ὑποδύθῃ ἡ δις Ἀρνωτάκη και τὸν Στέφανον ὁ Γάζος.

— Κατόπιν θὰ παιχθῇ ὁ «Διαβάτης», ὃν θὰ ὑποδύθῃ ἡ δις Ἀρνωτάκη, με Σουλβίαν τὴν Καζούρη, θὰ ψαλλῇ δὲ ἡ διωδία Ἐνθυμού! Ἐνθυμού! ὑπὸ τῆς κ. Δαλαούνη και τῆς δος Ἀρνωτάκη.

«Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς»

— Τὴν παρελθούσαν τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν ταμιῶν τοῦ θεάτρου τιμητικὴ ἐσπέραις με τὸ «Διαζύγιον», εἰς τὸ ὅποιον θριαμβεύει ἡ κ. Δαλαούνη.

— Κόσμος πολλὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Τὸ «Διαζύγιον» ἦτο ἡ ἐπισφράγις τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς περιόδου, ἥτις ἔληξε πλέον ὁ Πειραιεὺς δὲν θὰ λησμονήσῃ εὐκόλως τὰς ὀραίας ἐσπέρας τὰς ὁποίας διήλθεν ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ θέρος.

«Θέατρον Ἀθηναίων Βόλου»

— Τὴν προσεχῇ Τρίτην ὁ θιάσος Ἡσαίου δίδει τιμητικὴν ἐσπέραις τῆς κ. Βασιλείας Στεφάνου, ἥτις θὰ εἶνε και ἡ ἀποχαιρετιστήριος αὐτῆς πρὸς τε τὸ κοινὸν τοῦ Βόλου, τὸ ὅποιον τόσον ἐκθύμως τοὺς ὑπεστήριξε και πρὸς τοὺς λοιποὺς συναδέλφους τῆς, καθὼ ἀνήκουσα εἰς τὸν θιάσον τοῦ ἔθνικοῦ θεάτρου, ὅπου θὰ προσέλθῃ τὴν προσεχῇ Πέμπτην.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἀλεξάνδρεια

«Θέατρον Πυραμίδων»

Κατελθούσα ἐκ Καίρου εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἡ κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου και συμπληρώσασα τὸν θιάσον τῆς, ἤρχισε πρὸ ἡμερῶν τὰς παραστάσεις τῆς με τὸ δρᾶμα «Σάρα και Κάρολος».

— Ἡ παράστασις διεξήχθη κανονικώτατα, ὅλοι δὲ οἱ ἡθοποιοὶ παρουσιάσθησαν εὐπροσώπως εἰς τὴν σκηνὴν και μελετημένοι. Ἡ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θιάσου τούτου προθυμία τοῦ κοινου φαίνεται πολὺ μεγάλη.

«Θέατρον Ἐδέμ»

(9—16 Σεπτεμβρίου 1094)

Ὁ θιάσος Ἐμ. Λοράνδου συμπληρωθεὶς και δι' ἄλλων ἡθοποιῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς παραστάσεις του μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

— Τὰ ἀπαρτιζόμενα ἤδη τὸν θιάσον τοῦτον πρόσωπα εἶνε ἄνδρες: Ἐμ. Λοράνδος, Σπ. Σφήκας, Καζούρης, Διον. Κανδηλιώτης, Κ. Πουλόπουλος, Ν. Κουκούλας, Ἀθ. Μαρικός, Χρ. Γεωργιάδης, Ἐμ. Γαβαθιώτης, Ἀθ. Ἀναστασιάδης, Σπ. Χαντζᾶς, Κ. Πόλιτας, γυναῖκες: Ἐλεονώρα Λοράνδου, Αἰμιλία Μαρικού, Μαρία Σφήκα, Ζωὴ Χαντζᾶ, Ὀλυμπία Ρουμ-

πὲν και Αἰκατερίνη Σφήκα.

— Δύο ἐκ τῶν ἄνω ἡθοποιῶν, ὁ Πουλόπουλος και ὁ Κουκούλας, ἔδωκαν τὴν τιμητικὴν των ἐσπέραις, προκειμένου ν' ἀναχωρήσῃσι δι' Ἀθήνας, κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ἡ «Τόσκα» μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας και ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου.

— Κατόπιν ἐπαίχθησαν ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», τὰ «Μῆλα τοῦ Γείτονα» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ρουμπέν, τὰ ὁποία ἐπανεληφθησαν, διότι ἤρσαν πολὺ, και ὁ «Ναπολέων ὁ Μέγας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μαρκέλου, ὅστις ἐπαίχθη κατ' ἐπανάληψιν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, και οἱ «Μυλωνάδες» μετὰ μπάμπια Γεώργη τὸν Καζούρη.

— Ὡς Ναπολέων ὁ Λοράνδος παίζει μετὰ πολλῆς τέχνης, ὡς και ἡ κ. Λοράνδου, ὡς Ἰωσηφίνη.

— Κόσμος πολλὸς συγκεντρώνεται καθ' ἐκάστην ἐσπέραις εἰς τὸ θέατρον.

«Θέατρον Ἀλκαζάρ»

(9—16 Σεπτεμβρίου 1904)

Τὸ θέατρον τοῦτο συμπληρωθὲν διὰ πλήρους σειρᾶς κομψῶν θεωρειῶν και διπλασιασθέντος τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπὸ τὸν Τζιάννα Γκαλέττι μελοδραματικοῦ ἰταλικοῦ θιάσου ἐξακολουθεῖ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὰς παραστάσεις του, τὰς ὁποίας παρακολουθεῖ ὁ καλύτερος κόσμος τῆς μικτῆς παριοικίας.

— Ἐπαίξε τὴν «Τραβιάτα», τὴν «Λουκίαν» τοῦ Λαμεμούρ τὴν Μανὸν Λεσκώτ και κατ' ἐπανάληψιν τὴν «Τζιοκόνδα» τοῦ Πουκιέλλι.

— Ἐνθουσιωδῶς χειροκροτήθησαν ἡ Νίνα Μάτζ, ὡς Τζιοκόνδα, ἡ Μ. Πονόνι, ὡς Λάουρα, και ὁ βαρύτονος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται πρῶτης δυνάμεως.

— Ὁ κόσμος φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένος μετὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου τούτου, και διὰ τοῦτο μετὰ προθυμίας κατακλύζει τὸ θέατρον καθ' ἐκάστην ἐσπέραις.

Θεσσαλονίκη

Εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν παίζει ὁ ὑπὸ τὸν Ράλλην ἑλληνικὸς θιάσος, εἰς ὃν εὐσυνειδήτως ὑποκρίνονται, κατὰ τὸν ἀνταποκριτὴν μας, οἱ Κουμαριώτης και Προβελέγγιος, ἀλλ' εἰσῆλθεν ὁ δαίμων τῆς διγονοίας και διηρέθησαν ἀποτελέσαντες δύο θιάσους, ὅτε βεβαίως εἶνε ἡ ἀποτυχία.

Ἡ Τσιμπίδα

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως θαυμασίας μελέτης, τοῦ ἐγκρίτου συνεργάτου μας «Κλέους» ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ παρασκῆνια», ἐπὶ τῇ βάσει πραγματείας τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Hector Malot.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας

Ἡ «ΦΛΟΞ»

Ἐφημερὶς πολιτικῆ, κοινωνικῆ και σατυρικῆ.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Προπαρασκευάζονται μαθηταὶ πρὸς εἰσαγωγὴν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ γυμνασίου εἰς τὰς Μηχανικὰς Σχολὰς τοῦ Πολυτεχνείου διὰ διδασκαλίαν **δεδοκιμασμένης**.— Ἀχαρνῶν 35.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακίου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορικαὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.

«ΜΟΥΣΕΙΟΝ» — «ΦΡΟΥΡΟΣ»

Λίαν προδεχῶς τὸ εἰκονογραφημένον Ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν «Μουσεῖον» τοῦ συναδέλφου κ. Ι. Π. Χρυσανθοπούλου μετονομάζεται «Φρουρός» και γίνεται καθημερινὴ ἐφημερὶς, **πολιτικῆ, φιλολογικῆ, καλλιτεχνικῆ, κοινωνικῆ και οικονομολογικῆ**. Ἡ συνδρομὴ τοῦ «Φρουροῦ» παραμένει ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν τοῦ «Μουσείου».

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION

Πραγματικὴ ἔκπτωσης 30 %

Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθήναι.

Ἐνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβάσθησαν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

και Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

1—Ὀμῆρου—1

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΔΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθεοῦ τοῦ Βασιλέως

234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

55. Πανεπιστημίου 55.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου και Ν. Γιάνναρη

Ὀδὸς Ἀθηναίων ἐναντι Δημοσφείου

και κάτωθι Μ. Θεάτρον.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἡλεκτρικὰ εἶδη ἥτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλειθρα ἡλεκτρικὰ, ἱατρικαὶ μηχαναὶ, ἐργαλεῖα φυσικῆς και τὰ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἡλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασίαι ἡγγυημένη. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΑΛΕΞ. ΔΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ὀδὸς Θεμιστοκλέους και Ἀκαδημίας.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἀδελφῶν Α. Ρακοπούλων

180 και 182 Ὀδὸς Αἰόλου 180 και 182

Ἐν Ἀθήναις.

Μεγάλῃ ἀποθήκῃ χάρτου ὄλων τῶν εἰδῶν. Γραφικῆς ὕλης συλλογὴ πλουσιωτάτη. Τὰ μονα Κατάστιχα Λογιστικὰ εἰς στερέοτητα και καλλιτεχνίαν ἀπαραμίλλων.

Ἐργαστᾶσιον φακέλων.

Τυπογραφεῖον και Γραμμογραφεῖον.

Σφαῖραι ὑδρόγειοι ὄλων τῶν μεγεθῶν.

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δος ἀριστοῦχου. Πληροφορικαὶ παρ' ἡμῖν.